

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

на цілий рік . . . 20 пер.
на пів року . . . 10 пер.
на чверть року . . . 5 пер.
на місяць . . . 1 70 пер.

30. грудня:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Барвеш ми очі і душу ми зирнеш; а ле возьмеш милости і віра не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Руславогих псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. 1. па. Дембровського (Хорун-
щини). Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше
на попереднє застереженя.—
Рекламації неопечатаніє
вільні від порта.— Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надсланим» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Мадярсько-хорватська боротьба.

(Ж). Змаганє угорського міністерства до накинєня хорватским зелізняцям мадярської мови урядової, довело до такого заострення і такої завзятої боротьби між Хорватцією а Угорщиною, що може спричинити вельми поважні наслідки не лише для угорської корони, але й для монархії. Тимто цікаво буде, близше приглянути ся сій справі і поступованю коаліційного міністерства угорського, котрого «масовою політикою» ще так недавно одушевляв ся наш народно-демократичний дневник тоді, коли Кошут, Аппонї і ин. теперішні міністри вели боротьбу проти Феєрварія. Але як сї приятелі «масової політики» поступають, наведемо голос не якого небуть «консервативно-клерикального», але «поступового» дневника, на який часто націонал-демократи люблять зсилати ся, на «Narzęd», котрий ось що написав недавно в 187 ч. про поступованє Кошутівського міністерства: Dwie organizacje narodowe rozwiązały rząd, których statuty zatwierdził minister Kristoffy w o w y m c z a s i e, kiedy Węgry miały krótki okres europejskich euwilizowanypuch rządów.

Боротьба, яку розпочало коаліційне міністерство угорське проти Хорватів, найкрасше ціхує їх лібералізм. Мадяри здавна змагають до змадярщення Хорватів, тимто Хорвати відносять ся до них непрахильно. Зблизили ся одначе троха Хорвати до Мадярів тоді, коли угорські независимці підчас боротьби з Короною о уступки в користь Мадярів заключили з Хорватами умову відому під назвою рецької (фіюманської) резолюції.

На основі сеї резолюції «підвалиною взаємин між Хорватцією а Угорщиною мало бути поступованє не на багнеттах оперте, не на виборчій насилі, не на гнобленю всякої свободи, а на щирім признаню обопільних інтересів». Коли відтак коаліція взяла в свої руки керму державну а в Хорвації відбули ся вибори до сойму не після давньої мадярської методи, вийшла соймова більшість, що станула на основі «державного хорватского права». Хорвати бажать іменно на основі свого державного права злуки Хорвації з Дальмацією, Босною, Герцеговиною та Істриєю в одну область політичну на основі державної окремішности. Мадяри годили ся на се в тій думці, що колись по утвореню «Великої Хорватції» вйде она в склад Угорщини. Ціль змагань до

утвореня Великої Хорвації инакше розуміли в Загребі а инакше в Пешті, обидві сторони знали, що треба буде колись о те звести боротьбу, але поки що ішли разом в боротьбі з Короною.

Хорвати заходили ся передовсім, щоби здобути для себе автономію, а Мадяри не мали нічого проти того, щоби Хорватам поробити деякі уступки, лише щоби не признати їм нічого такого, що могло би ослабити мадярський вплив у Хорвації. Серед таких відносин не могла довго удержати ся згода між Хорватами а Мадярами. Відповідно домаганям Хорватів установлено баном хорватского народолюбця гр. Пеачевича, але правительство не змінило сімох шефів, котрі разом з баном творять хорватське правительство і не відкликали мадярських урядників. Се вже викликало невдоволенє поміж Хорватами, одначе успокоювано їх тим, що годі все на раз перевести.

Тимчасом міністерство Векерлього внесло в угорськїм соймі службову прагматику для зелізничих урядників, в котрій не узглянило рецької резолюції і вимагає також від урядників в Хорвації знаня мадярської мови, задержуючи на хорватских зелізничях неправно мадярське урядованє. Крім того ще зробило правительство угорське сю формальну похибку, що начерку сеї прагматики перед внесенєм до сойму не переслало хорватскому правительству до перегляду і оцінки.

Хорватська делегация розпочала задля того в угорськїм соймі обструкцію. Угорське міністерство почало всіма силами гнобити хорватську делегацию а се поступованє угорського правительства найкрасше ціхує «вольнодумство» Мадярів. Тоді, коли члени теперішнього міністерства були із своїм сторонництвом независимців в опозиції, не лякали ся они для переведеня обструкції в угорськїм соймі ніяких способів, щоби спинити там законодатну діяльність. Не місяцями але роками цілими гнобили они соймову більшість, розбивали лавки, кидали каламарами на президента Перцеля а все те в імени т. зв. «угорської нації», в імени мнимо гнобленої Австрії угорської держави. І ті самі панове, котрі глузували з тодішнього регуляміну, топтали єго ногами і грозили революцією, коли намагано ся проти того ужити рішучих способів, — ті самі панове почали тепер проти хорватської обструкції, що проявляла ся лише проволіканєм розправ, виступати з найнасильнійшим гнобленєм.

Так як Мадяри примінують до хор-

ватских послів соймовий регулямін, виходить се на накладанє каганця опозиції, а тепер переконали ся Хорвати, що зробили велику похибку рецькою резолюцією, бо з мадярами не дійдуть до ладу. Хорвати були все вірним династії народом а в 1848 р. під проводом Єлячича визволили державу з великої халепи і принесли великі жертви за державний прапор. Але за вірність і преданність зле їм відплачено, видано їх на поталу найзавзятійшим їх противникам, котрі осягнули всі права, а Хорвати вийшли голіруч і навіть се, що собі опісля добули від Мадярів, у великій часті їм забрано. Довголітнє володарство бана Куєн-Гедерварія обмежило їх автономію, яку Хорвати виєднали собі з підмогою Деака а наостанку зовсім її забрало. Розжалені до Відня стали братати ся з Кошутівцями, і ухвалили згадану резолюцію в Реці, а тепер бачать, як завели ся на Мадярах.

Коли хорватська обструкція не уставала, взиває Векерле єпископа Дрогобецького і маршалка соймового Медаковича, щоби довели до компромісу між хорватською делегациєю а правительством угорським, а коли се не повело ся, визвав до Пешту бана гр. Пеачевича, дав єму до вибору: або приборкати хорварську делегацию або уступити. Пеачевич уступив із свого становища, бо знав, що Мадяри не додержать своїх приречень, як не додержали рецької резолюції. На місце Пеачевича заіменував монарх на предлогу Векерлього єго наслідником Ракодця а, одного з семи шефів хорватского правительства, найбільш зненавидженого Хорватами, мадярского загорільця, хоч родженого в Хорвації. Був він судивю в Угорщині, відтак вернув на становище начального прокуратора а ставши президентом висного суду, підчас хліборобских заворушень так легко підписував засуди смерти, що називали єго московским генералом. За те покликано єго опісля до хорватского правительства а тепер став він баном.

Іменованє Ракодця баном викликало серед Хорватів великі заворушеня і демонстрації, котрих гомін відбив ся і в австрійскїм парламенті. Правительственной палати і житла Ракодця пильнує поліція й жандармерія, нового бана бойкотують навіть в приватнім житю і ніхто з Хорватів не хоче вступити до хорватского правительства, бо всі шефи, що творили се правительство, уступили. Іменованє нового бана заострило ще політичне положенє а хорватська делегация не хотіла робити ніяких уступок.

Щоби зломити сей опір хорватської делегації, міністер Кошут придумав за приводом славного Іех Кардорф з німецького парламенту закон зложений з одного лише параграфу, котрий дає потрібну повновласть правительству дорогою розпорядку ввести прагматику службову на залізницях з постановою, що кожний залізничий урядник має бути угорським горожанином і вміти по малярски. В Хорвації мають урядники із сторонами послугувати ся хорватскою мовою, але також повинні вміти по малярски. Всі інші постанови мають містити ся в розпорядку міністерским.

Сей однопараграфовий закон серед окликів хорватских послів проти Векерлього (Столипін!) ухвалено, почім хорватські послі вийшли з сойму. Тим способом зломано хорватську обструкцію одним замахом Кошута, але мимо сеї мнимої побіди угорське правительтво є поражене, бо було приневолене взяти назад начерк закона і хватити ся розпорядку. Крім того сотворило правительтво вельми небезпечний приклад що до регуляміну, що подрібну розправу можна штучним способом усунути, а те, що осуджувано в поступованю гр. Тіси супроти независимців, зробило кошутівське міністерство.

Тепер уже не найде між Хорватами прихильників рецької резолюції, а колиб правительтво розвизало хорватський сойм і перевело нові вибори, дістане самих найзавзятійших противників малярщини, а 40 таких делегатів з хорватского сойму може в угорським соймі спинити знов усяку роботу.

Пристрасти з обох боків розятрили ся, Векерле зробив докір Хорватам, що їх опозицію піддержують з вні (мав на думці Австрію і Сербію), що викликало грімкий протест з боку Хорватів. Закон Кошута не є отже закінченем спору, але початком до завзятої дальшої боротьби.

Передовсім нерозважний вислов Векерлього, звернений в сторону Австрії, заострить відносини між австрійским а угорським правительством і ще більше утруднить довершене австро-угорської угоди. Та й міродатні круги найвисші втраять на останну терпеливість, позаяк всі ті події, якнебудь відбивають ся між Угорщиною а Хорвайією, доторкують також і заграничної політики. Сеж не може бути справою байдужною, що ціла полуднева Славянщина палає ненавистю проти Угорщини, се відобе ся також на взаєминах монархії з балканськими державами.

Як з сего спору зуміє видобути ся угорське правительтво, заведене до того пристрасно, годі предвидіти. Се річ одначе певна, що бан Ракоддай не найде ніякого сторонництва в Хорвації, на котрім міг би оперти ся. Нічого отже дивного, що розійшли ся вісти, що для зломаня хорватского опору має до Хорвації прийти Варешанин, польний маршалок і комендант 22-го полку піхоти, тепер в Задарі. Можна одначе сумнівати ся, чи се довело би до бажаного спокою, котрий заколотили Кошутівці спро-

невіривши ся навіть ладови заведеному найбільшим малярським державником Декаком.

Від Вп. проф. Василя Білецького

дістали ми з нагоди нашої статі про «Ювілейні збори Руск. Тов. педагогічного» письмо, котре він з покликанем на на §. 19 прасового закона просить помістити в «Руслані» яко спростоване. Колиб ми придержували ся строго постанов сего параграфу, то малиб повне право відказати просьбі п. проф. Білецького, позаяк се письмо не є дійсно спростованем в розуміню покликаного § 19-го. Одначе подаємо се письмо в цілост, позаяк з засади не відказуємо місця навіть зовсім противним нам поглядам, як се звичайно роблять інші рускі часописи, а також для того, щоби наша суспільність впевнилася, що п. проф. Білецький мимо мнимого спростованя нічого не спростував. З свого боку додаємо до сего письма на кінці деякі замітки. Письмо п. проф. Білецького звучить:

Хвальна Редакціє! Відносно до вступної статі, поміщеної в «Руслані» з дня 19. червня (2. липня) 1907 (ч. 136), під заголовком «Ювілейні збори Руского Товариства педагогічного» прошу на основі § 19. прасового закона помістити в однім з найблизших чисел «Руслана» слідуячого спростованя:

Не є правдою, що я від трех років забираю дорогий час зборам пристрасними зачіпками особистими, виміреними проти своїх службових товаришів, що ревно трудять ся в товаристві.

Зато правдою є, що я на заг. зборах «Руского Товариства педагогічного», що відбули ся перед півтора роками у Львові, всего раз промовляв що найбільше 10 минут на темат народної карности в шкільних справах, причім я не наводив ані подрібних випадків, ані не називав ніяких осіб.

Правдою є дальше, що я на загальних зборах «Руского Товариства педагогічного», що відбули ся перед півтора року в Тернополі, забрав голос лише в цілі спростованя одного незгідного з правдою поданого уступу із звіту з попередних загальних зборів товариства в цілі предложеня деяких змін в проєкті що до зміни статуту. Не є дальше згідне з правдою, що я на останніх загальних зборах «Руского Товариства педагогічного», що відбули ся 29. червня сего року, «не пошанував сеї торжественної хвилі в історії Товариства, щоби лише вдоволити своїм особистим пристрасям» та що мої «пристрасні виводи обнизили повагу торжества і викликали вельми немиле вражінє у всіх».

Зато правдою є, що я на сих зборах запитав виділ, чому збори зачали ся о годині 11-30 замість о 10-ій, о якій мали зачати ся, ставив інтерпеляції що до видавництва товариства, фреквенції в виділовій шкільній Шевиченка, фреквенції в учительській семінарії, класифікації кандидаток сеї семінарії, висліді іспиту зрілости; правдою є дальше, що я запитав виділ, чи се правда, що навіть маючим родичам кандидаток семінарії в установлену оплату за науку виділ знижує до половини, наконець зробив я виділови докір за се, що науку історії в семінарії поручив учителеви, котрий дав наглядний доказ, що єму осоружна рідна мова, висказав я також деякі замітки що до касового звіту.

Правдою є, що заступник голови «Руск. тов. педаг.» п. др. М. Коцюба заявив, що я мав повне право виступати з своїми інтерпеляціями до виділу, та висказав своє зачудованє і невдоволенє ізза сего, що члени виділу пп. Мороз і Макарushка горячили ся, відповідаючи на мої інтерпеляції; правдою є, що

проф. др. Ів. Копач, редактор «Учителя» зазначив, що мені належить ся вдячність з боку зборів за се, що я порушив важкі справи Товариства.

Правдою є наконець, що вповні згодив ся з моїми виводами редактор станового органу нашого народного учительства п. Ів. Герасимович.

Львів 3.VI. 1907.

З поважанєм

Василь Білецький,

д. к. проф. академ. гімназ. у Львові.

Супроти сеї заяви Вп. проф. Білецького ми приневолені пригадати, що не лише на ювілейних зборах в Тернополі, але вже і на зборах перед трема роками у Львові, котрі відбували ся в академічній гімназії, виступав проф. Білецький з докорами проти виділу, котрі були викликані особистими понуками, а якраз та обставина відбирає зборам цілу поважність нарад в справах товариства та єго інститутів і народного вихованя, якими повинні бути загальні збори так поважного товариства. А вжеж найліпшим доказом останні збори, котрі мали бути святкованем 25-літнього ювілею єго діяльності, а перемінили ся у вельми немилу полеміку з особистих понук і забрали весь час так, що не було коли поговорити про важні питаня педагогічні. Замітки проф. Білецького були звернені до єго товаришів заводових, котрі ревно і безкорисно трудять ся в Товаристві, єго школах, інститутах і видавництвах і як раз сї товариші пр. Мороз, др. Макарushка, др. Коцюба, др. Копач а навіть представник народного учительства з провінції своїми виводами виказали всю безосновність докорів проф. Білецького, а зібрані окрім гуртка зложеного з 5—6 осіб коло проф. Білецького грімкими оплесками признали рацию всім тим бесідникам, а осудили тим самим виступленє проф. Білецького.

Проф. Білецький зовсім хибно покликє ся на др. Коцюбу і д-ра Копача, начеб то они піддержували єго докори, пояснюючи жартовливий вступ до промови д-ра Коцюби в свою користь і додачуючи управненє своїх докорів у вислові д-ра Копача, що проф. Білецькому прислугує право забирати голос і за се єму належить ся вдячність. Очевидно кожний член має право забирати слово на зборах, а вдячність належить ся проф. Білецькому хіба за те, бо довів своїми виводами до вияви невдоволеня висловленого устами представника народного учительства, що такими дрібницями і такими неоправданими докорами забирє дорогий час. «Ми приїхали сюди покріпити нашого духа до дальшої діяльності, говорив сей учитель, бо бачимо, що тут щось робить ся, а тимчасом мусимо слухати таких бесід». Чиж в тім не було висловлено, що обнизено повагу торжества ювілейного і що та пересправа викликала вельми немиле вражінє?

А так само безосновно проф. Білецький обертає в свою користь слова д-ра Коцюби, що нібито др. Мороз і др. Макарushка горячили ся. Навпаки обидва сї бесідники говорили поважно і разом з д-ром Коцюбою та д-ром Копачем пояснили предметові й основно всі закиди проф. Білецького, коли тимчасом проф. Білецький при помочи редактора Герасимовича безнастанно окли-

ками перебивали бесідникам, а сей о-
станній навіть неприлично починав свар-
ку, покликуючись на се, що так посту-
пають в парламенті (се хиба не підне-
сло поваги торжественних зборів?)!

На останку замітимо ще, що проф.
Білецький нібито в інтересі народної кар-
ности в шкільних справах накинув ся
на о. проф. Копитчак, котрий нібито
дав наглядний доказ, що ему
осоружна рідна мова, а сей
доказ бачить проф. Білецький в тім, що о.
Копитчак не посилає свого сина до ру-
ської гімназії. Такий докір підносив проф.
Білецький і проти інших Русинів, котрі
однак дали може більше доказів, що їм
дорога рідна мова, як проф. Білецький
думає. На сю тему можна би багато
писати і дати доказів, що дуже часто не
ті родичі винні, а хто инший, що они
не посилають або відбирають своїх ді-
тей з рускої гімназії і приневолені по-
силати їх до польської гімназії. Само
„Діло“ перед шести роками висловило
на адресу деяких професорів рускої гі-
мназії зовсім оправдані жалі і нехай
проф. Білецький заковтає до свого сумлі-
ня, а найде відповідь на причини лема-
ня народної карности, в котрій обороні
він так ревно виступав. *Medice cura te
ipsum!*

3 державної ради.

На початку засідання президент опо-
вістив, що пос. Вольф змінив свої наглі
внесення на звичайні.

Міністер рільництва відповів на ін-
терпеляцію в справі дорожні мяса, потім
палата приступила до розправи над на-
глим внесенням пос. Ельдерша соц. дем.
в справі загального і рівного права го-
лосовання до соймів.

Пос. Немец зачав по чеськи, а відтак
по німецьки виказував, що ухваленє на-
глости внесення було би також демонстра-
цією против президії, яка не допустила
додаткового внесення пос. Реннера; соци-
ялісти бажать, щоби палата була спо-

сібна до праці, але не дадуть майоризу-
вати себе при помочи ломаня регуля-
міну.

Пос. гр. Штернберг промовляє про-
тив наглости і взагалі против трактованя
сеї справи в державній радї, бо се на-
рушує історичні права країв і королівств.
Звертає ся против чеських соціялістів, що
голосували за наглостию внесень в спра-
ві галицьких виборів, отже за розшире-
нням компетенції державної ради, якої
право істнованя квестионують.

Відтак промовляли пп. Крек, Штарк,
Редліх і Романчук, який іменем руского
клубу зложив слїдуючу заяву: Русини,
які в галицькій соймі від 18 літ домага-
ють ся знатного розширення виборчого
права і які в державній радї бороли ся
за загальне голосованє до державної ра-
ди, протестують против дальшого задер-
жаня курияльної системи при виборах
до сойму і жадають, щоби і се право-
датне тіло стало приступним для народа.
Бесідник закидає правительству неконсе-
квенцію в єго становиску супротив ви-
борчої реформи в соймах і заявляє, що
Русини будуть з цілою енергією домага-
ти ся загального права голосованя до
сойму.

Пос. Абрагамович заявляє, що поль-
ске коло стоїть на тім становиску, що
сойми мають повне, незаперечене право
становити про себе і тому оно не може
в жаднім напрямі згодити ся на пере-
суджуванє того, що сойм постановить в
в справі виборчої реформи. Мимо сего
бесідник може висказати надїю, що зав-
данєм галицького сойму буде, розширити
виборче право в сїм напрямі, щоби всі
верстви населеня стали допущені до сего
права і щоби намірена реформа носила
демократичний характер. Однак се ле-
жить єдино і виключно в області діланя
сойму і тому бесідник не може вдавати
ся в мерітум, коли і як се наступить.

Опісля замкнено дискусію і вибрано
генеральних бесідників. На тім замкнено
засіданє і заповіджено слїдуюче на второк.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Рожд.
І. Хр.; римо-кат.: Пульхерії. — В понеді-
лок: руско-кат.: Февронії м.; римо-кат.: Єли-
савети. — Ві второк: руско-кат.: Давида
преп.; римо-кат.: Йоана дам., Кир.

— **Заг. збори тов-а „Народний Дім в Стани-
славові“** відбудуть ся дня 19. с. м. в льокалі
тов-а „Кредит Звязковий“ о год 4. а згляд-
но 5. (відповідно до статута).

— **Соکیلско-читальняний фестин в Збоїсках**
коло Львова, якого богату і ріжнородну про-
граму оголошено в часописях і афішами, за-
повідає ся під кожним зглядом прекрасно. На
фестин виберає ся велике число Львовян ці-
лими родинами разом з прогульковцями львів-
ського „Сокола“. Зі Львова їде ся кінним трам-
ваєм до жовківської рогацьки, а звідтам до Збо-
їск є неповної пів години повільного ходу.
Хто бажав би йти гуртом на фестин, зволить
явити ся при жовківській рогацьці завтрішної
неділі о год. три чверти на третю. Початок
фестину о 3. год. Вступ 30 с., а для дітвей 20 с.

— **3 державної ради.** Посли Олесницький
і Курілович поставили внесенє, яке обіймає
проект новелі до закона о книгах ґрунтових
і звучить: §. 1. До заїнтабульованя прав рі-
чевих не потреба спорядженя документу (кон-
тракту, скрипту довжнього, декларації) і вне-
сеня поданя інтабуляційного тоді, коли роз-
ходить ся о інтабуляцію річевих прав на ре-
альности, записаній в книзі ґрунтовій повіто-
вого суду, котра в цілости або в части ста-
новить господарство селянське, а вартість пра-
ва, о котрого впис ходить, не перевищує суми
1.000 К. — §. 2. При заходячих услівях
§. 1-го заступить письменний документ прото-
кол судовий, котрий на жаданє сторін має
списати повітовий суд на стверженє заклю-
ченого між сторонами інтересу правного і в
котрім міститись може також жаданє інтабу-
ляції. — §. 3. Відписи протоколу для збірни-
ка документів і для виміру належитости пра-
вної спорядити має суд з уряду і без-
платно.

— **Ювілейні датки на будову великої бурси**
Руского Товариства педагогічного приймають:
Краєвий Союз Кредитовий, Ринок ч.
10; Руске Тов. педагогічне, ул. Сикстуска 47,
всі редакції народних часописей і всі філії
Руского Товариства педагогічного.

Матеріяли до історії зносин Галичан

з Буковинцями.

Ч. 40.

Лист із Воробкевича до Осипа Барвінського,
писаний у страстний четвер 1867.

(Дальше).

Подобну поезію и я вже передь 2 літами на-
писавъ, и мині теперъ соромъ її вамъ післати,
бо скажуть люди що Данило Млака и гадки
краде, а того до теперъ ще мені ніхто не-
закидавъ. Моя недостаточна мова мої крила
підломила; якъ би мову мавъ я вашу — або
твою Осипи, або Олекси — тобисти бачили
куде я підлітавби. Соловїємъ не кождій уро-
дився и горобецъ Бога вилічає и хвалить.

До Шляхтинецъ піславъ я твоему бра-
тові 4 нові поезій, після метрумъ Кониского.
Гарне метрумъ но й тяжке, тра — щобъ єго
віробити — попрацювати а ще разъ попра-
цевати.

Прошай що білши не пишу, кличуть ме-
не дзвони до Божої церкви. Вечіръ прехоро-
шій, люди Гуцули сходять ся до сновіди а
сині горе-Карпати гомонять далеко, далеко и
журовлі ключемъ идъ полудью перелетіли,
плугатеръ въ долині співає, а старий вівчаръ
бере в руки заплісіну трумбіту и пробує, чи

незабувъ чрезъ довгу, сумну зему своїхъ пі-
сень, а кідята — ягнатоцька наслухають на
пісню нову.

Много нужде и голоду люде дізнали, и
натерпілись, много зъ помеже їхъ въ сері зе-
млі дримають... а все тихъ що полишалися
хочъ голі голодні тіпять білше молода краса
святъ і привроти и та всеобща воскресна пісня
флюаръ, трумбіти, сопілокъ-теленюкъ, птець,
кїзлять и. д.

Бувай здоровъ, я вже ставъ по моему
балакати.

Твій щирій братъ

Исідор.

В страстний четверъ 1867.

Діставъ твій братъ Волод. книжки?

Прошу тебе ще разъ мені мої повісти зъ
твоїми примічаньями надослати.

У читалні Клімковича які ще книжки по-
віходили, я и про відну незнаю?

Ч. 41.

Лист із Воробкевича до Олекса Барвінського,
писаний у страстну суботу 1867.

Друже мій милій!

Христось воскресъ! мій милій Олексеку!
чародійній празникъ той Велекдень! Тре рази
щасливъ той чоловікъ, котрій може єго свя-
ткувати у батківскі хаті, пре баткові своєму

милому, пре неньці свої щирі! Три рази ща-
сливъ той чоловікъ, котрому суджено разомъ
зъ дорогими родечями на всей голось вокле-
кнути: „Христось воскресъ!“ Тимъ святимъ
восклекомъ и я тебе, мій дорогій, во віки не-
забутій друже витаю и тобі щасливихъ и ми-
лихъ святъ бажая — хочъ тобі сій листъ мої
витанья и бажанья пізнійши принесе, ніжъ на-
лежалоби ся. Я сижу далеку — глибоку у на-
шихъ Карпатахъ и до почти далеку, тому
извене твого Исідора.

Думки Кониского, білши той прекрасний
метрумъ мене дуже утішили, и я неміг вну-
тренному натеску и напору відпертися и на-
писавъ дещо у тимъ метрумъ. Той метрумъ
красній, чародійній, во при свої красоті не та-
кій лехкій якъ честі — | — | — | и. д.
Щобъ єдну поему складно докінчити, идею
гарно віробити, тра попрацювати, приседіти,
такі так як належеться. Я тобі їхъ поселаю
намість песанюкъ-красяночюкъ, я ними у мо-
їхъ молодихъ літахъ тішився и сподїваюсь,
що й тобі — хочъ може не такі мучені и ві-
писані, якєхъ зарванецька дячеха робити уміє
— то ти їхъ все яко великодній гостинючюкъ
втішно привітаєшъ.

(Дальше буде).

Телеграми

з дня 6. липня 1907.

Відень. Правительство має годити ся на деякі язикові уступки в парламенті, а се, щоби можна було ставити внесення і вносити інтерпеляції в німецьких мовах. Виголошені промови в палаті послів в німецькій мові мають входити до стенографічного протоколу в німецькій перекладі, а переклад має доставити сам бесідник. Чехи, здаєсь, пристануть на се.

Загреб. Повертаючих послів-сецесіоністів з Буданешту витано на всіх стаціях в Хорвації і в м. Загребі з нечуванним одушевленням. З тої нагоди поліція видала зарядження для удержання спокою, які межують майже із станом облоги.

Москва. Поліція викрила соціалістичну тайну друкарню, в якій печатано соціал. орган „Борба“ і відозви до селян з нагоди розв'язання думи. Ув'язнено 3 жінчини і мужчину, які не хочуть подати своїх імен.

Ашабад. В місцевості Кісілярдат кинено на двох найвищих урядників поліції 6 бомб. Один з них згинув, а другий вийшов ціло.

Софія. З Царгорода доносять, що тамошня поліція дізнала ся про намірений замах на султана і ув'язнила многих Вірмен. Передано також ревізії по домах, але сліду заговору не найдено.

Рим. Палата послів відложила свої засідання на необмежений час.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрація і каварна — ріг ул. Сикстусової і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 5. с. м.: Вас. Тимофеевич з Росії, М. Ліницька з донькою з Сокала, о. Й. Яворский з Лучинців, о. Л. Селиньский з Ражнова, о. Ев. Радкевич з Гаїв, Л. Гарасимович з Рогатина, Демидчук з Буська, М. Будна з Радивилова, о. Мик. Дерляця з Вітвиці, Лев Чачковский з Відня.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензаційна програма.

від 1. до 15. липня 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представлено. В неділі і свята 2 представлення о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представлено. Білети вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

ДЕСЕРОВЕ МАСЛО

добірної якості

і щоденно

свіже

в ново отворенім спеціальнім складі масла

Львів, Ринок 10.

Ціна курсу тижневого.

(3—10)

Дальший репертуар руского театру в Сокалі.

В неділю 7. с. м. „Запорожець за Дунаєм“ народна оперета в 3 діях Артемовського. Закінчать: „Вечорниця“ твір музичний Ніщинського.

Ві второк 9. с. м. „Ревізор з Петербурга“ славновісна комедія в 5 діях М. Гоголя.

Наука, штука, література.

— **Концерт „Львівського Бояна“.** Нема ще і тижня, як я проходжував ся по комнатці при Getreidegasse Nr. 9 в Солюгороді, де родив ся той, що его муза так щиро промовила до сьвіта, а яку ми так мало, чи властиво ніколи не маємо нагоди слухати на наших концертах. Вольфганг Амадей Моцарт (а не Мозарт, як було подано на програмах) так він називав ся і ліпше булоб стало ся, наколиб его був представив на вчорашнім концерті хто инший. Бож Моцарт не такий страшний, лиш тихий, щирий та незвичайно добра душа і так треба его розуміти у всіх творах навіть і в фортепьяновім концерті d-moll, а сього на жаль не було. Може коли вернет ся він на нашу естраду та в ліпшій інтерпретації, може і подасть нам колись, хотяй яку транскрипцію его творів п-ні Щедровиц-Ганкевичева, скрипачка, що своєю теплою грою відносить завсе незвичайний сукцес. Вправді із музичних інструментів, які найскорше захоплюють душу галицького Українця, се скрипка або... цитра, однак треба так грати, щоби пили такі повні краси тони, як із скрипки названої концертантки. Хто мав нагоду слухати цілий ряд сьвітових скрипаків, які торік пересунулись у львівській філгармонії, той поставити п-ню Ш.-Г. бодай побіч W. Burmester-a, того спокійного а так високо інтелігентного артиста. Чудові legata, повні, то ясні то темні, веселі то жалісні тони, чисті (хотяй із природи трудні до інтонації) flageolett-и, вкінці тяжкі походи подвійними тонами, то все у різних позиціях зливалось в прегарну цілість, — тож стелимо їй стежини цвѣтами вдячності, хай по них ходить у своїй здоровій артистичній праці. Шкода, що рівночасно виступала яко співачка п-ні Шухевич-Рожанковска, бож се трудна річ оцінювати дві солістки на раз, (контрась мусить бути першою, а се для пань досить дразлива квестія), звідти і клопіт для рецензента, хотяйби і принагідного.

П-ні Р. співала річи зовсім нові у нас, а хотяй у неї голос невеликий, тож таки пізнати деяку давнішу працю над ним, от н. пр. гарну деклямацію. Такий милий голос, колиб прийшло ся його частійше слухати, наклонив би ся більше до вимогів естради, тому не слід його ховати і дорожитись ним. Правдивих співачок і співаків у нас зовсім мало. От н. пр. инакше, бо не так складно випав мужеский дует задля того, що оба виконавці не дуже зважали на tempo головнож „Осіньої пісні“ (Herbstlied, а не: Осінь) яке повинно було бути два рази скорше, та може й тому, що за мало зіспівані із собою, а сеж в дуетах як взагалі в ансамблях найголовніша річ.

Сам хор виступав три рази вправді із позиченими альтами та на перекир страйкуючим „Бандуристам“, зате таки із чимсь новим. Іменно маю на думці народні пісні Н. Вахнянина. Крім одної „Калини“ се пісні майже незнані, гарні, творять разом певного рода потпурі та дуже надають ся для селянських хорів.

Публика, зібрана в досить поважнім числі, оплескувала концертантів щиро, а гра на скрипці викликувала бурі оплесків. Я. Віницьковський.

— **Іменованя.** Міністерство торгівлі іменовало почтовими офіціалами отсих асистентів: Т. Радванського (Дрогобич), Андр. Ковальського (Чортків), Г. Парілего (Стрий), Волод. Гнатишака, Влад. Крися, Гіф. Кшивекого і Юл. Гавдека (Львів), Ярослава Сінгалевича (Бережани), М. Пшиборовського, Ж. Терліковського, Ад. Гасса, К. Старака, Юліяна Сьмішку, Б. Шенфельда, В. Скупяньського, Зб. Грудецкого, Ант. Салу, Й. Сеніссона і Фр. Сарновича (Львів) Л. Зальца (Коломия), Мих. Кобилянського (Краків), К. Грабовича (Броди), М. Лясковського (Перемишль), Ант. Корнацкого (Стрий), Й. Мізера (Сокаль), Меч. Кришталовського (Золочів), Теоф. Домброского (Тернопіль), Ант. Гутерера (Самбір), Бр. Ясінського (Коломия), Т. Тарнавського (Снятин).

— **Нідерландський консулат у Львові** розпочинає в сім місяці своє урядованє. Консулем став іменованний адв. др. Казимир Вітковський. Є се з черги шестий консулат у Львові. Досі були у Львові консуляти: російський, німецький, французький, американський (Спол. Держав) та італійський.

— **Жертви на будову Василянського монастиря з рускою бурсою в Унгварі** належить вислати на адресу: Noma Joakim, protoihumen, Munkase, Csernekhegy (Hungary). В посліднім списі тих жертв поміщенім в унгварській „Науці“ находимо імя загально звісного щедрого добродія п. Романа Алексіевича, радника суду з Угнува (з квотою 5 К), який спішить зі своєю лептою на поміч всякому патріотичному змаганю Русинів.

— **Затроєне грибами.** В Ступках коло Тернополя брат і сестра Микола і Явдоха Мацьків наїли ся отруйних грибів і тяжко занедужали. Коли хорі вили ся з болів, і смерть стояла їм вже за плечима, п. Дверницька, завідателька в тамошнім дворі, попала на гадку, дати їм напити ся відвару полина (Artemisia Absinthium). Наслідок був чудесний. По чверть години хорі по бловотинах відзискали притомність і повернули до здоров'я, а нині благословлять свою спасительку. Сего средства можна ужити в кождім випадку отроєня грибами, бо полин все можна найти під рукою і раз-два его зварити.

— **В борбі з різниками.** Перед роком завязало ся у Відні акційне тов-о міської „великої різниці“, яке мало метою регулювати ціни мяса, вишпрубовані приватними різниками до неімовірної висоти. Тов-о дістало запомогу міста і почало вести своє підприємство на широку скалю. На огодішних зборах тов-а представлено рахунки каси, які виказали 744.491 К 12 с недобору. Мимо тих страт збори акціонерів порішили вести дальше підприємство і побороувати приватних різників.

— **Конкурс.** Виділ Кружка жіночого філії Руского Товариства педагогічного в Тернополі оголошує отсим конкурсе на 10 місць для учениць, які могли би мати відповідне приміщенє в „Бурсі для дівчат в Тернополі“ зістаючий під зарядом сего Товариства. Місячна оплата виносить 30 К, прочі услівя як звичайно по бурсах. Поданя о принятє вносити належить до 15. липня на адресу: Марія Солтис, Тернопіль, ул. Сенкевича ч. 25.

— **Дрібні вісти.** В Татрах зсунув ся з верхів турист Шенберг, поручник німецького 19. п. п. в Ерфурті, і згинув. — Вакаційна осела для жидівських дітей зі Львова творить ся в Дубині коло Скольного. — В селі Тлусте дня 3. с. м. ударив грім в хату Николи Саранчука, хату запалив і убив жінку Николи, що стояла в сінях на порозі. Троє дітей Саранчуків, ненарушених громом, утікло в палаючої хати до сусіда. Огонь знищив дах хати і шову. — Електричний трамвай перевіз у Львові в суботу підчас злету польських „Соколів“ 53.960 осіб, а в неділю 61.477 осіб. Є се найбільші числа перевезених осіб електричним трамваем у Львові в однім дни. В минулім році підчас побуту у Львові цирку „Буфальо Біль“ трамвай перевіз був одного дня 41 тисяч осіб і се число було досі найбільше.